

I mit første indlæg foreslog jeg initiativer, der kunne lette integrationen, før man fik flygtningestatus. Desværre har det ikke vakt genklang hos indenrigsministeren, for så vidt angår arbejdstilladelse og undervisning af asylsøgerbørnene.

Jeg vil nu vende mig til integrationspolitikken i forlængelse af hr. Hans Peter Baadsgaards indlæg. Det er karakteristisk for integration af flygtninge, at den sker, uden at de berørte myndigheder og institutioner – herunder kommunerne – er ansvarlige før efter 18-måneders-integrationsfasens afslutning. Det giver surhed og modvilje og gør det vanskeligt at planlægge.

Billedet skal ændres, så integration af flygtningene i højere grad bliver et fælles ansvar, og jeg vil derfor foreslå statsministeren, at han – når han snakker med de øvrige ministre – giver nogle gode råd om, hvordan man yderligere kan udbygge den integrationspolitik, som jeg anerkender regeringen har startet.

Jeg vil f.eks. foreslå, at Undervisningsministeriet får pålæg om at komme i gang med et seriøst arbejde, der indebærer hel eller delvis anerkendelse af de uddannelser, flygtninge og udlændinge har i forvejen. Her har vi et åbenbart problem, som giver og har givet utrolig meget spild af god uddannelse. De historier, man hører om problemerne med at få anerkendt udenlandske uddannelser, er af ren Kafkask karakter.

Også arbejdsministeren skal på banen, for hovedårsagen til de urimeligt høje arbejdsløshedsprocenter er manglende integration på arbejdsmarkedet. I SF ønsker vi en ligebehandlingslov, og det ønsker arbejdsministeren ikke; men så må der komme andre gennemgribende reformer frem, som lægger vægt på reel og aktiv integration på arbejdsmarkedet.

Jeg kunne også godt tænke mig, at statsministeren opfordrede justitsministeren til at lave en handlingsplan for ansættelse af etniske minoriteter i politiet. Det gør man i Rotterdam, og det kan vi også godt gøre her i landet. Jeg kunne også forestille mig, at finansministeren i sin egenskab af arbejdsgiver påbegyndte arbejdet med en handlingsplan for ansættelse af etniske minoriteter på alle statslige arbejdspladser. Listen er uendelig, men målet må være, at de etniske minoriteter får synlige funktioner i vores samfund. De skal ikke henvises til overførselsindkomster; det ønsker de ikke selv, og vi må gøre alt, for at det kan undgås.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg skylder fru Anne Baastrup et svar på spørgsmålet om, hvorvidt man skulle give asylansøgere mulighed for at få arbejde, og på spørgsmålet om at ændre ved undervisningen.

Med hensyn til at tage arbejde vil jeg godt sige, at det kan meget vel være et slag i luften i et samfund, hvor der er 300.000 arbejdsløse. Jeg synes også, at vi først og fremmest skal sørge for her og nu at gøre en massiv indsats for de mennesker, der har fået opholdstilladelse i Danmark og er blevet anerkendt som flygtninge, men har en katastrofalt høj arbejdsløshedsprocent, som tilfældet også er for nogle indvandrergrupper.

Jeg synes godt, vi kan diskutere, om den form for undervisning, vi giver asylansøgerbørn, er den rigtige, og jeg vil være meget åben over for en drøftelse af det spørgsmål. I de overvejelser skal vi have med, at to tredjedele af ansøgerne får afslag, og derfor er det en god diskussion værd, hvor massiv en danskundervisning man skal give dem, og om det måske er noget helt andet, de har brug for.

Fru Birthe Rønn Hornbech syntes, at der var mange ubesvarede spørgsmål om de bosniske krigsflygtninge. Jeg vil godt minde om, hvad jeg sagde i et tidligere indlæg, nemlig at Kommunernes Landsforening og Indenrigsministeriet i sidste uge har givet en første rapportering til kommunerne om alle de ting, vi er enige om. Derudover er vi også indstillet på at fremrykke kommunernes kompensationsordning, så den kommer til at virke så hurtigt som overhovedet muligt.

Fru Birthe Rønn Hornbech var også meget i tvivl om, hvorvidt der overhovedet kunne skaffes boliger til de bosniske krigsflygtninge. Det har jeg hørt mange gange, og det er f.eks. også blevet sagt, at det ikke er lykkedes for statsamtterne at finde tomme boliger. Derfor synes jeg, fru Birthe Rønn Hornbech skulle glæde sig over – sammen med os andre – at statsamtterne den 31. marts havde fundet private boliger til 1.965 bosniske krigsflygtninge. Det betyder jo, at der bliver tilsvarende mere plads i asylcentrene, så vi også får løst problemet med den gradvise udflytning til en mere fornuftig bolig – som ikke nødvendigvis er den varige, men er en mellem-lang boligplacering, eller hvad man nu vil kalde det.

Derudover er vi indstillet på at være med til at gøre vilkårene lempelige for de kommuner, som godt vil opføre almennyttigt boligbyggeri. Vi drøfter netop i denne tid med kommunerne,